

Karacson Aladar.

Vojenský příběh z osmnáctého století.—Napsal Jan Klecanda.

Po skončení válce baron dall' Aglio vrátil se opět k svému zbožňovanému dítěti. Zahrnoval malou Irénku nejněžnější péčí a pozorností; střežil ji před každým zavanutím větru a žil jen v ní a pro ni. Nebyť vysoké přízně, již těžil se u císařského dvora a etičtosti, jež pudila ho ještě více vojenskou náruživostí, snad byl by se baron vzdal docela služby. Leč v bouřlivých těch dobách bylo by to bývalo skoro nečestno. Vytrval tedy, jen krátkou dovolenou si vzal, aby splnil poslední odkaz své ženy a nahradil někdejší své milence, čím se byl na ní provinil.

Pátral po signife Cialdini a jejím dítěti, leč mamě. Zmizela ve světě, nepohybně přijavši jiné jméno za ono, jež baron byl zneuctil.

Baron vzdal se konečně naděje, že by mohl napravit svoji vinu a od těch dob již nikdy nemluvil o nešťastné ženě, jež pomstila se mu za zlomený život svůj podvrácením jeho rodinného štěstí.

Dall' Aglio, dříve veselý, švarný důstojník, jehož kamarádi měli rádi u vojáka zbožňovali, stal se zasmušilým, tvrdým i drsným. Ve službě byl krutě neupřímným ku každému, kdo jakkoliv se provinil. Časem jeho krutost vybočovala i z mezí, jež v oněch dobách surových a divokých vydávala prostého vojáka skoro úplně do zvlé pánů, a proto baron, ač stál rychle povyšoval, často měnil garnisonu.

Byl zejména mladým důstojníkem, kteří onil se za milostivými dobrodružstvími, pravým postřechem. Snad že bambil se za svou minulost, již mu lehkovážnými kousky svými připomínali, snad že, stávaje se mistřem zklamání lásky, chtěl smířit přízrak dvou nešťastných žen, jež přečasto zjevovaly se mu v jeho bezesných nocích.

Teprve po letech náhodou do zvěděl se baron, že signora Cialdini, slavná druhdy pěkně, zemřela v bídě. O dítěti nedopátral se ničeho — Zmizela v širém světě, snad i zahynula.

Tedy stala se s baronem velká změna. Stal se ještě zasmušilejším, ale někdejší jeho skoro divoká ukrutnost ustoupila přísnosti. A počal se opíjeti, zejména večer před spaním, jehož se bál. Vystupoval mu přízrak pomsty vždy strašidelnější na oči. Jeho deera, to něžné, útlé, zbožňované dítě, trpěla pod kletbou zrazené milinky.

"Proklete buď dítě mé, proklete i to, jemuž žena tvá dá život! Dvě já nás učinil nešťastnými — ty dvě děti nás pomstí, je-li bůh spravedliv!"

To byla hrozná slova kletby, jež v křesťanství nenávisti a pomsty signora Cialdini vmetla mu do tváře, jimiž ho zranila více než dykou. A tato kletba počínala se vyjevovati. Dítě zpěvačky sice zmizelo ve světě, ba pravděpodobně již nežilo, za to však jeho deera byla náměsíčná —

Měsíc, jež byl svědkem oně hrozných zahradních scény a pak i smrti matky, působil na dítě dleku tajemnou mocí kouzla, a baron tušil, že ono kouzlo stane se mistřem —

A čím více se o své jediné dítě bál, tím více ho miloval, tím častěji svůj strach utápěl ve víně —

V.

alarm.

I na cvičišti při parádě byl velitel přísným karatelem a zdálo se, že stejný krok a vykročování v šicích přísně vyřazených, jež teprve nedávno v císařském vojsku ma kdys některá z dáli neb na bylo zavedeno, považuje za přední podmínku vítězství.

Když však viděl u mužstva i u důstojníků dohrou vůli, tu změnilo se jeho bušení a proklínání v dobrotvárné broukání, jež hývá zvykem starých sekáčů. A když dopadla paráda nebo cvičení v polk k úplné jeho spokojenosti, plynul plukovník penězi na přilepšení mužstvu a pohostění důstojnictva.

Baron, snad aby zapudil trudné myšlenky vlastní, snad také proto, aby doerf zjednal trochu zábavy a rozptýlení mysli, často zvalal k sobě podřízené důstojníky a rád viděl kolem sebe veselou tvář. Poněvadž pak kuchyně jeho byla výborná a sklep záhy zásoben nejlepšími víny, jaké jen možno bylo dostat, stávaly se hostiny plukovníkovy oblíbenými. Panoval tu vždy veselý život, ať byly zvány i dámy, nebo ať byli pásové sami mezi sebou.

Leč ještě více než kuchyně a dobrá vína lákala pány důstojníky do domu plukovníkova slibná deera velitelova, baronessa Iréna. Starý, příhluchlý major Heinz, jež Irénu s úžasem vytrvalostí bavil vždy líčením svých válečných dobrodružství a potíž, jež mívá se svým šibalem manipulacím, jakož i vyzilý nadporučík adjutant, jež zase stále vzdychal o své lásce, jež zažila již tolik zklamání, měli brzy celou řadu soků.

Starší, ženatí pánové dvořili se Iréne ovšem jen tolik, kolik vyžadovала pozornost k deerf komandantové a kolik dovolovaly žárli vě oči jejich paniček, za to však hlavy mladších pánů byly brzy v plném ohni.

A nebylo věru divu, neboť v nepatrném pevnostním městě nebylo u obyvatelstvu dost dívek, jež by byly odpovídaly nejen vzhledem vkusu, ale i kavalerijským nárokům pánu důstojníků, kteří tehdy ptávali se dříve po věnu a pak teprve po nevěstě. Kromě několika úřednických rodin, jež však na provádání deer svých za důstojníky nemohly ani pomyslet, byly tu jen prosté měšťanské rodiny.

Iréna byla tedy rázem uznána za nejlepší partii v městě. Byla krásná jako pohádka, vynikalá i vzděláním a duchem a měla zajištěné k očekávání i znamenité věno, jak z plukovníkova hospodářství bylo patrné. A máti tehcnem plukovníka, jež brzy byl na fa-dě státi se jenerálem a nad to u dvora byl velice oblíben, to samo o sobě již bylo dosti velikým štěstím.

Leč Iréna zůstávala chladnou vůči všemu dvoření a ani nejobn-vější pohledy podnikavých doh-yvatelů, ani citlivé vzdechy, ač by-ly jími nemilobrdně plynány, ne-dovedly v ní vyvolati ohlas lásky.

Iréna přijímala dvoření s klidem a blahosklonností královny jako povinný hold, však chovala se ke všem pánm na vlas stejně vlněné, tak že nikdy mezi nimi ani ke sporu dojiti nemohlo o to, kdo by snad mohl činiti sobě větší ná-roky na její přízeň.

Zbožňovatelé, poznávající, že všecko šelší jejich zůstává mar-ným a cestu k plukovníkové po-kladně i deer Irény že asi nena-jdou, zanechali konečně druh po-druhu obléhání nedobytné pevno-sti a vrhali se na draneování ve-litelova sklepa i kuchyně. Jen dva první uchazeči vytrvali věr-ně: byli to major Heinz a poboč-ník Eisenschwert.

Oba tyto rákové s obdivuhodnou vytrvalostí vydrželi nepřetr-žit u jejího stolu a zádný z nich netroufal si ani na okamžik se vzdáliti ze strachu, aby snad dru-hý nepoužil vhodné příležitosti k rozhodnému útoku.

Major Heinz, starý voják hrub-šího zrna, však plně při síle a záraví, ač na to, že trochu nedo-

slychal, následkem čehož vždy hrozně křičel, zamíloval se do slib-né deery plukovníkovy celým zá-rem první lásky. Ač blížil se již padesátce, byl posud mládecem a co více, mládecem velice čnost-ným a spofádným. Pravá to bi-la vrána mezi ostatními světácký-mi a divokými soudruhy.

Pacházeř Heinz z chudobné ro-diny a z prostého vojína povznel se bez jakékoliv protekce na dů-stojníka jen vlastním přičiněním. Ve válkách z Turky obrátil na se-be pozornost představených sku-tečnými divy udatnosti, o níž se vyprávělo jako o chloubě celého pluku a pak již rychle postupo-VAL.

Po celá léta podporoval své sta-ře rodiče a sestru, jež byla jeho miláčkem. A poněvadž důstojnické platy byly celkem dosti nepatrné, musil se ve všem obžehovati a ži-ti co nejškrovněji, aby stačil svy-novským svým povinnostem. Pro-to vzdalovoal se pokud mohl spo-lečnosti svých kamarádů, jejich dobrodružných a nákladných zá-bav se nesúčastnil a stal se koneč-ně samotálem. Nemaje příležito-sti, neseznámil se nikdy se žádnou dívkou, již by byl mohl své srdce i ruku nabídnouti, a zalíbila-li se procházce, zakřikl své srdce vzpo-mínkou na svou rodinu vždy děl-ve, než ho srdce mohlo opano-vati.

Teprve v pokročilém věku, když již stal se majorem, usmálo se naň štěstí, či spíše potkalo ho nešťastí, jež mělo za následek při-znivou změnu v jeho hmotných poměrech. Brzy po smrti obou ro-dičů proval major svou sestru za-hobáče, a když oba mladí manželé brzo po sobě a bezdětně zemřeli, stal se jejich dědicem.

Ubohý major, jež se byl dru-hdy obřetoval pro štěstí sestřino, proklínal jméno, jehož dědicem se stal, ale konečně smánil se s osu-dem a když se trochu vzpamato-val z kruté rány osudu, počal po-nějšeti na to, že není dobře člově-ka sestaratí tak nadobro v opu-štěnosti. Těšivál se druhdy, že stará léta svá stráví v rodinném kruhu sestřině a teď tedy, když jeho poměry tomu dovolovaly, u-mínil si, že založí sám sobě domá-cnost.

A dafilo se mu, ubožáku, nejinak než jako mladému děvčeti, jež v onom okamžiku, kdy z dítěte roz-kytve v pannu, setká se s mladým mužem a na ráz k smrti se do ně-ho zamiluje. — Staré srdce majo-rovo, zhaveno starostí a svizelem rozehřivalo se, a ve chvíli, když uvědomil si, že nezůstane mláde-cem až do smrti, spatřil poprvé slíbenou Irénu, jež asi odpovídala vlnám jeho dávnou zamilého mládí a na ráz si ho, ovšem bez-děky, podmanila.

Jinak již major, ač trochu vo-jácký neotesaný, muž zcela slušný, se v galantním žvatlání, v němž tehdejší dámy si líbovaly, byl by se v alantním žvatlání, v němž tehdejší dámy si líbovaly, byl by snadno ještě dovedl si dobytí sr-dce ženy. Leč on, pravý voják, jež kromě svého vojenského ži-vota neznal ničeho, nedovedl ani dámy baviti jinak, než svými hr-žostrastnými válečnými historka-mi.

Také Irénu bavil obvyklým svým způsobem a při tom hofel a hofel, nevěda ovšem ve své pani-cké nezkušenosti, jak by projevil své city. A Iréna poslouchala ho shovívavě, jsouc tomu ráda, že ve společnosti majorové byla aspoň bezpečna před útoky druhých pá-nů, jejichž plochy hovory a dvo-řeň žvasty se jí více plýšly než majorovy kanonády. Nemaje ani tušení o tom, co v mysli důsto-jníkové se děje, nepomyšlila též na to, že svou ochotou k němu vzb-ujuje v něm bezděky sladké nadě-je, k jejich splnění ovšem nikdy do-jiti nemělo.

Druhým vytrvalým zbožňovate-lem baronessy Irény byl poboč-ník von Eisenschwert, muž mladý, sot-va třicetiletý, pocházející z bohaté vojenské rodiny.

Eisenschwert, mladý vyzilce ští-hlé postavy, ostrých rysů obliče-je, vroubeného černým vlasem i knírem, byl pravým opakem hro-motického majora s plnými, šef-venými tvářemi, zářícími dobro-tou. Byl to mladý etepec vedle starého mládka. I povahou a ve-háctvím jedním se oba od sebe velice lišili. Major byl přímý, do-bromyšlně hubovatý a co si my-slí, nedověděl smáti, kdežto po-bočník, úskočného a nejraději

septem mluvícího, bylo těžko pro-hlednauti. Major mluvil seb kři-žel, pobočník šeptal nebo syčel, když ho něco pobořilo.

Byla to i tato protiva v pohá-dkách obou rytířů, jež Iréna bavi-la, a pro kterouž dosti ráda oba pány kol sebe vídala.

Ostatně byl Eisenschwert sám velice zábavný, světák, jež ve světě mnoho již viděl a zkusil, a jež, jak o něm všeobecně se věd-la, mnohé divčí srdce již byl zlo-mil, zábava to, jež zejména mlá-dým pánm vojenským zdála se býti zcela nevinnou a jejich stavu i etí přiměřenou. Tyto milostné historky jeho ovšem patřily již minulosti, neboť v posledních lé-tech Eisenschwert rád se hono-řoval svou netečností ku krásnému pohlaví. Opakoval to při každé příležitosti, že se žen již nabažil, že pro ně ztratil všecko duetu, jako ony v jeho očích ztratily již vše-chen pávab, a vyhledával zábavu jen v pitkách, v hazardních hrách a soubojích, ač tyto byly v oně době vojenskými artykuly přísně zakázány a pro účastníky soubaje i jejich svědky stanoven trest smr-ti stětím.

Takto již pobočník v celé gar-nisoně znám pod jménem "zelené-dě díbla", kteréhož jméno utě-dilo mu vojáky pro jeho tyranství a pro zsinalou, časem až zazele-nalou barvu jeho obličeje. Důvěr-ných přátel neměl, poněvadž sám o přátelství nestál, za to však byl dobrým kamarádem, vždy ochot-ným prohrát a propit poslední groš a prohrát celé noci při zpě-vu a karbanu.

Přes svůj na první pohled dosti nepřijemný zevnějšek, těžil se Ei-senschwert pro svou horlivost v službě přízni představených a zů-stal pobočníkem i pak, když stal se důstojníkem, což bylo v tehde-jších dobách vzácností, neboť po-bočníci tvořili jakousi střední šar-ži mezi mužstvem a důstojníctvem, asi jako nynější kadeti.

Hned po příchodu nového plu-kovníka stala se s pobočníkem Eisenschwertem velká změna. — Přihlál i jeho chvilce.

Nenávistník žen zamíloval se šle-ně do deery svého velitele a od té chvíle jakoby se byl stal noxým člověkem. Zanechal karbanu i pi-tek a začal i do kostela chodit. Ovšem nechočil tam, aby se mo-dřil, nýbrž proto, aby měl příleži-tost viděti zlatovlasou Irénu, aby jí mohl pozdraviti a při jejím vstupu do kostela neb odchodu mohl podati jí k dotknutí dva prsty smoučené do svěcené vody kro-penky.

Jako pobočník měl ovšem často řízení v domě velitelově a mohl zde Irénu vidati, časem také k vyzvání plukovníkovu doprovázi-val oba na vycházkách za město, jež on hledal úsilovně příležitost, aby mohl s Irénou mluvit i sa-motě, a tu doufal nejspíše najíti někdy na cestě do kostela nebo z kostela. Leč baronessa, jež buď nestála o to, aby s ním mohla bý-ti sama, nebo ani netušila, že on po tom touží, přicházela i odchá-zela vždy provázena svou věrnou ochůvou Hátou, jež na vzkráleného důstojníka pohlížela nejrůžší la-skavě.

Tak pobočník Eisenschwert roz-paloval se tím více, čím déle mar-ně se snažil, aby Irénu vídal do-sít svého svádnického umění.

Předstoupiti přímo před velite-le a požádati o ruku jeho deery, nemohl při své svém podřízeném postavení dovoliti, pokud nebyl si jist, že Iréna sama prosbu jeho bude podporovati, a projeviti své svou lásku prostým, střízlivým způsobem, jak za našich dnů jest zvykem, přišlo se duchu oně do-by, jež přel romantickém dobro-družstvím, milostným schůzkám a nočním serenádám.

V těsné se zdálo se, že sama vá-lečná švorní rada vídeňská přičla pobočníku Eisenschwertovi na pō-mohe. Nad habsburskou monarchii stahovala se opět hrozivá mračna, následkem čehož vydáno nařízení, aby všechny pluky, v posledních válečných taženích valně proslá-ly byly opět doplněny na předepo-sanou míru.

Také pluk, jehož velitelem byl baron dall' Aglio, potřeboval do-plnění mužstva i důstojnictva, a scházelo mu zejména náložní ka-pitán. Poněvadž pak mohl su-balterními důstojníky pluku byl jediný Eisenschwert dosti bohat, aby si hodnot velitele samotný mohl koupiti, měl nejvíce naděje na brzké povýšení. Panoval v

Předejděte plynání krmivem

POUŽÍVEJTE International drtiče krmiva, jež drtí kukuřici v klasech, drobné obilí, neb kukuřici ve slupce do všech druhů jemnosti, a vyžaduje malé síly k vykonání této práce.

Jsou tři vzory International drtiče krmiva v rozdílných velikostech, aby vyhověly všem požadavkům. Vzor B drtí kukuřici v klasech i drobné zrní, a jest hotoven se 6, 8 a 10-palcovými plotny. Vzor C, pouze na drobné obilí, jest rychle běžící, prudce drtící mlýnek, se 6 a 8-palcovými plotny. Vzor D, těžký drtič, jest zhotoven pro drčení kukuřice ve slupce. Má spirálovitý sekáček a 8 neb 10-palcové drtící plotny.

Všecky International drtiče jsou pevně stavěné z ocele, sesílené kdekoli je zapotřebí; jsou opatřeny všemi nutnými a ochrannými prostředky, aby se předešlo možnému zranění a zlomení, a všemi nutnými součástkami. Jestliže hnací sílu obstarává vytrvale běžící, úsporný International kerosinový stroj, nemůžete si opatřiti lepší drtící soubor, aneb soubor, který by tutéž práci vykonal při menších výlohách. Pište nám o katalogy.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
CHICAGO OF AMERICA U.S.A.

o těch dobách, ač jinak osobní sta-řečnost vysoce byla vážena a mno-hého prostého vojáka až k jene-rálské hodnosti dovedla, posud zvyk kupování vojenských šarží, Ba v kruté tísní tureckých válek, kdy bývala v státní pokladně nou-ze o peníze potřebné k vypravení vojska, prodávány byly vojenské hodnosti více než kdy před tím, děli ná chudí důstojníci bez protek-ce, ač nedopřála-li jim šťastná ná-hoda, aby se nějak vyznamenali, zůstávaly po dvaletí i třicet let se-děti ná hodnosti poručíka.

Prudejními byla tehdy i tak vy-soká důstojenství, jako velitelství pluku. Mladí důstojníci vzneče-ných rodů, když odhodlali se zříditi pluk "ex proprio", totiž za své vlastní peníze, přes nou stáva-li se plukovníky, a také všechny o-statní důstojnické patenty prodá-valy i propřčovaly se za přimě-řené ceny.

Kynula tedy pobočníku Eisen-schwertovi naděje, že brzy stane se setníkem, a pak mohl již spíše dovoliti si povznést oči k deerf svého velitele. Vlak ještě než do-šlo k očekávanému povýšení, na-skýtla se mu vhodná příležitost, po níž tak dlouho již byl toužil.

Jako vždy na jaře byla přehlíd-ka vojska čili mustruik předsta-vených jenerálem divise a poně-važ vše dopadlo k úplné spoko-jenosti, pozval plukovník po od-jezdu jenerála všechny pány dů-stojníky k sobě na hostinu. A šťastná náhoda pro Eisenschwer-ta tomu chtěla, že při defilfee splašil se kůň majora Heinze a pá-na svého shodil, což mělo za násle-dek, že ubohý major musil zůsta-ti doma pod dohledem felčara a v mokřých prostěradlech, a poboč-ník Eisenschwert měl toho dne u slouhy Irény volnou ruku.

S hlavou plnou nejmělejších plánů a nejkrásnějších naději do-stavil se adjutant do bytu svého velitele. Jeho úrad vyžadoval, aby byl on první na místě, přijí-mal i uváděl ostatní hosty, a i ji-nak byl nápomocen při dohledu na obsahu. Plnil tuto svou čestnou povinnost rád, neboť poskytovala mu příležitost otáčeti se kolem ba-ronessy, od níž udržoval všechny ostatní podnikavé důstojníky di-vokými, ba vražednými pohledy v sloužné vzdálenosti.

Po hostině, při níž plukovník jen zřel veselým rozmarem, dříve než přimoveny brací stolky, aby se pánové mohli oddati své své chu-ti pítec, kartám, domnu neb dá-mě, přišla na řadu hudební pro-dukc Karacsonova.

Plukovník, jež byl den ode-dne více nadšen pro svého chrá-ment

nence, chtěl se pánm důstojní-čkům pochlubit pokroky, jež Ka-racson činil pod jeho dohledem, a tedy do jisté míry jeho zásluhou. Leč nebyli dnes spokojeni ani ve-litel, ani sám hudebník, a páni ofiieři aplaudovali hluché jen pro-to, aby se hostiteli zavděčili.

Bylať dnes mysl Karacsonova zcela zaujata pozorováním poboč-níka Eisenschwerta, jež seděl ve-dle baronessy a používaje toho, že myslí všech obráceně jsou k šu-maři, horlivě do ní mluvil. Mla-dý muž od oně noci, kdy byl za zdi vyslechl hovor pobočnický s druhým důstojníkem, věděl, že má v Eisenschwertovi soka, a to ovšem soka nebezpečného, posta-vením i rodem vysoko nad nia povzneseého. A nepokoj jeho byl ještě zvýšen tím, že scházel dnes major Heinz, v němž dobře tušil překážku výbojnosti poboč-níkovy.

Karacson, v jehož žilách hárala avoká krev, stěžl jen se dovedl přemoci, aby nepohlížel na bavče se párek a nevyvolal tak snad ně-jaké podezření, ale poručiti si, by hrál dobře, aby myšlenkami svými byl pítomem své hře, nedovedl.

Štěstím pro něho bylo, že plu-kovník, maje dosti porozumění pro umění, pochopil, že umělec nelze poroučeti.

"Nu, nechme toho již," zakon-čil velitel produkci k nemalé ra-dosti pánu, již mnohem více líba-li si ve hře jiné. "Někdy jindy nám dokážez, že jsem se v tobě nemýlil. Dnes sklidili bychom o-ba dva málo uznání!"

Zahanben tímto, jinak dobro-myslně proneseným pokáráním, vzdálil se Karacson se svými skřipkami, proklínaje v duchu po-bočníka, jež svou zábavou do-vedl dnes Irénu upoutati tak, že vojákové hře sotva trochu pozor-nosti věnovala.

Závrativost a bolest. "Po tři roky trpěla moje manželka závra-tivostí a bolestí v celém těle," pí-še p. Adolf K. Polanský z Lyons, Tex. "Toboto jára velice vážné ochuravěla a počali jsme jí dávatí Dra. Petra Hoboka; po využití dvou lahvi tohoto léku, cítila se zdravou a silnou; vyběřilo jí úpl-ně. Dra. Petra Hoboka poslouží vám výborně, bez ohledu v jakém tělesném stavu jste. Tento starý, časem vyzkoušený bylinný lék ob-sahuje pouze takové součástky, jež soustavě prospějí. Nemí to lé-kárnický lék. Místní jednatel ho dodávají. Pro další podrobn-osti pište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Bldg., Chicago, Ill. — Advertisse-ment

Major Heinz, starý voják hrub-šího zrna, však plně při síle a záraví, ač na to, že trochu nedo-

Major Heinz, starý voják hrub-šího zrna, však plně při síle a záraví, ač na to, že trochu nedo-

Major Heinz, starý voják hrub-šího zrna, však plně při síle a záraví, ač na to, že trochu nedo-